

створює інновації, необхідні для розвитку сільського господарства. І лише інноваційно-інвестиційна модель розвитку аграрного виробництва в умовах глобалізації може принести економічний ефект за допомогою технологічного оновлення ресурсної бази та структурної перебудови на підприємствах сільського господарства. Вона передбачає перенесення акценту з традиційних науково-технічних рішень на використання принципово нових прогресивних технологій, які мають вирішальний вплив на процеси соціально-економічного розвитку розвинутих країн світу

Ще одним важливим напрямом удосконалення економічного механізму державної підтримки є підвищення доступності кредитів і позик, метою якого є зростання фінансової стійкості і спроможності галузі інноваційно розвиватись. Аграрії повинні створювати необхідні умови для розширеного відтворення за допомогою кредитних та пільгових ресурсів.

Література:

1. Дем'яненко І. В. Інвестиційно-інноваційний чинник економічного зростання / І. В. Дем'яненко, А.В. Буряк // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – № 11. – С. 3-11.
2. Мартин А.Г. Порівняльний аналіз системи управління сільськогосподарськими землями державної власності у країнах ЄС/Мартин А.Г., Копайгора Б.М. // Землеустрій, кадастр і моніторинг земель. – 2015. - №1. – С. 14-19.
3. Катерина О. Регулювання і підтримка інноваційної діяльності у сфері АПК в країнах Європейського Союзу/О. Катерина, Соловчук //Світове господарство і міжнародні економічні відносини [Електронний ресурс]. – 2015. – №3 (165). - С.62-68. – Режим доступу: file:///C:/Users/админ/Downloads/ape_2015_3_9.pdf
4. Кропивко М. Ф. Напрями реформування системи управління аграрним сектором в умовах євроінтеграційних процесі / М. Ф. Кропивко // Економіка АПК. – 2017. – №2. – с. 26–28.
5. European Commission (2012). Communication from the Commission to the European Parliament and the Council on the European Innovation Partnership 'Agricultural Productivity and Sustainability'. Brussels, 29.02.2012, COM(2012)79 final // www.eea.europa.eu.

Золотарьов О.О.

ст. гр. МЕ-15,

Глевацька Н.М.

*к.е.н., доц., доцент кафедри економіки,
менеджменту та комерційної діяльності*

*Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна*

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Необхідність державного регулювання інноваційних процесів викликана їх зростаючим значенням для економіки і суспільства в цілому. Досвід розвинених країн світу доводить, що їхній значний економічний успіх досягається лише за умов запровадження ефективної державної політики у сфері інвестиційно-інноваційної діяльності.

У сучасних теоретичних дослідженнях питання інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств представлені працями багатьох вітчизняних і зарубіжних науковців, серед яких О. Амоша, Ю. Бажал, С. Валдайцев, Ю. Вербицька, І. Дем'яненко, В. Козик, М. Крупко, О. Кузьмін та ін.

В основі інноваційних процесів постіндустріального суспільства лежить орієнтація на випуск інтелектуальної продукції. Іншими словами, в умовах економіки

постіндустріального суспільства знання стають основним базовим ресурсом, що забезпечує розвиток країни [1].

М. Кастельс на прикладах з історії технологічної модернізації США, Китаю, Японії, Південної Кореї, Франції, Фінляндії, Індії, Бразилії, Чилі, країн Африки та інших держав доводить, що в усьому світі держава (а не винахідник) була ініціатором і головною рушійною силою науково-технічної революції [2].

Особливості державної участі в науково-технологічних змінах пов'язані з розвиненістю соціально-економічного середовища. Найважливішими факторами інноваційного середовища є розвинені підприємницьке, фінансове та науково-технологічне середовища. Розвиненість перерахованих факторів, забезпечена відповідними умовами – високим рівнем життя населення, розвиненістю соціальної і виробничої інфраструктури – створюють передумови формування інноваційного середовища економіки. Саме таким чином відбувалося становлення сучасної економіки США.

У розвинених країнах світу ефективним стимулом прискорення інноваційних змін є амортизаційна політика. Зокрема, законодавством Японії для стимулювання впровадження високотехнологічного та екологічно безпечного обладнання дозволяється в перший рік його експлуатації амортизувати 50 % його вартості. Крім того, для малих та середніх підприємств пільговий режим амортизації очисного обладнання: в перші три роки вони можуть амортизувати по 30% його вартості. В США строки амортизації науково-дослідного обладнання були скорочені до 3 років, іншого обладнання - до 5 років.

Для стимулювання інноваційної діяльності в світовій практиці широко використовуються податкові пільги :

- зменшення податку на приріст інноваційних витрат;
- зв'язок надання пільг з урахуванням пріоритетності виконуваних проектів;
- пільгове оподаткування прибутку, отриманого в результаті використання патентів, ліцензій, «ноу-хау» та інших нематеріальних активів, що входять до складу інтелектуальної власності;
- відрахування з оподаткованого прибутку внесків до благодійних фондів, діяльність яких пов'язана з фінансуванням інновацій.

Відмінності в рівні розвитку соціально-економічного середовища та національно-культурні особливості зумовили різні типи моделей державного регулювання інноваційного розвитку країни. В даний час виділяють три типи моделей інноваційного розвитку промислово розвинених країн (табл.1.).

Таблиця 1

Типи моделей інноваційного розвитку промислово розвинених країн

№	Країни	Типи моделей інноваційного розвитку промислово розвинених країн
1.	США, Англія, Франція	орієнтовані на лідерство в науці, реалізацію великомасштабних цільових проектів, що охоплюють всі стадії науково-виробничого циклу, як правило, зі значною часткою науково-інноваційного потенціалу в оборонному секторі
2.	Німеччина, Швеція, Швейцарія	орієнтовані на поширення нововведень, створення сприятливого інноваційного середовища, раціоналізацію всієї структури економіки
3.	Японія, Південна Корея	стимулюють нововведення шляхом розвитку інноваційної інфраструктури, забезпечення сприйнятливості до досягнень світового науково-технічного прогресу, координації дій різних секторів в галузі науки і технологій

Складено авторами на основі джерела [3]

Можна говорити і про формування четвертого типу моделі науково-інноваційного розвитку національних економік. У цій групі країн здійснюється модернізація економіки на основі запозичення досягнень світового науково-технічного прогресу.

Найважливіше значення набувають такі стратегії позитивних змін, як технологічна і освітня політика.

Література:

1. Карп'юк О. Національні моделі стимулювання інноваційного процесу. Стратегічні пріоритети. 2013. № 3. С. 47–49.
2. Петрова І.Л. Інноваційна діяльність: стимули і перешкоди [Текст]: монографія / І.Л. Петрова, Т.І. Шпильова, Н.П. Сисоліна. – К.: Дорадо, 2010. – 320 с.
3. Ключкова Н. В. Розвиток інноваційної діяльності: узагальнення зарубіжного досвіду [Текст] / В. Ключкова, В. А. Бердичівська // Вісник Іванівського державного енергетичного університету. - 2012. - № 1. - С. 78-82.

Герасимець Я.О.

*Національний технічний університет України «Київський політехнічний
інститут ім. Ігоря Сікорського»
м. Київ, Україна*

Науковий керівник: Іваницька О.М., д.держ.упр., професор

ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ: СТРАТЕГІЧНИЙ ПІДХІД

У сучасних умовах існує необхідність в стратегічному підході до державного регулювання інноваційного розвитку економіки України. Питанням визначення результативності та ефективності механізму державного регулювання інноваційного розвитку національної економіки присвячено чимало публікацій таких науковців, як А. Гальчинський, В. Геєць [3], А. Кінах, В. Семиноженко та ін. Однак лишається чимало проблем, які потребують системних досліджень у даній галузі наукового пошуку. Метою публікації є окреслення стратегічного підходу до забезпечення інноваційного розвитку економіки України.

XX ст. для України стало періодом соціальних і економічних реформ, масштабних політичних й інституційних перетворень, що відбулися на фоні тривалої системної кризи. Початок XXI ст. характеризувався позитивною динамікою основних макроекономічних показників, таких як індекс промислового виробництва, валовий внутрішній продукт, зовнішньоторговельний оборот, обсяг інвестицій в основний капітал тощо. Такі успіхи сприяли появі омани щодо настання періоду стійкого зростання економіки, що було загалом прикриттям існуючих гострих проблем в інноваційній сфері. Однак зазначимо, що перехід до інноваційного розвитку економіки вимагає розроблення ефективної стратегії державного регулювання інноваційної сфери. Це, в свою чергу, передбачає створення необхідних передумов - господарських, фінансових, організаційно-правових тощо.

На сьогоднішній день у світі найбільш динамічний економічний розвиток мають ті країни, де сформувалися певні кластери, тобто комплекси підприємств (промислових компаній, дослідницьких центрів, наукових установ), органів державного управління, громадських організацій тощо. Ці комплекси виступають альтернативою відомому